

DE VERBODEN PRINS
DEEL I – ZWARTE OLIJVEN

DE VERBODEN PRINS
ZWARTE OLIJVEN

JURGEN BEX

Content warning

Dit verhaal daalt af in de schaduw van het mens-zijn, waar afwijzing, misbruik en innerlijke breuklijnen hun sporen nalaten.

Wat hier wordt aangeraakt, kan confronteren, schuren en raken aan wat vaak verborgen blijft.

Tegelijk schuilt in die confrontatie ook een stille uitnodiging.

Het herkennen van pijn is vaak de eerste stap in een proces van heling.

Afhankelijk van waar je staat in je eigen proces, zal dit verhaal zich telkens anders aan je tonen.

INHOUD

Voorwoord van de auteur	7
Adem buiten de aarde	11
De stenen burcht	17
De wereld kijkt weg	57
Verziend	71
Afgebladderde schoolbanken	93
De verboden vaas	141
De roep van het altaar	191
Wijze raad	215
Mistige bergen	251
De trechter	303
Heet onder de voeten	359
Nawoord van de auteur	427

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

VVIJF JAAR. Ja, welgeteld vijf jaar heb ik aan dit boek gewerkt. Ik had nooit gedacht dat het zo'n intens en allesomvattend project zou worden, een verhaal dat uitgroeide tot meerdere opeenvolgende boeken, waarvan Zwarte Olijven het eerste deel is.

Deze reis heeft me doen groeien op verschillende niveaus: als mens, als schrijver en als ziel.

Van een onzekere student die stuntelde met woorden, naar een auteur die eindelijk zijn stem heeft gevonden. Een droom die werkelijkheid is geworden.

Ik voel me een gelukkig man. Het universum heeft de juiste mensen op mijn pad gestuurd, docenten, medestudenten, mentoren en schrijfcoaches die me hebben uitgedaagd, bijgestuurd en soms eindeloos hebben laten herschrijven. Zij hebben meegeholpen aan de stevige fundering waarop dit boek rust. Door hen heb ik mijn schrijfkracht kunnen verdiepen, maar ook mijn wezen beter leren begrijpen.

Schrijven blijft voor mij meer dan techniek. Ik heb het geschenk meegekregen om verhalen neer te zetten waar het woord je mee naar binnen trekt. En mijn wens is dat de woorden van *De Verboden Prins* jullie mogen raken, dat ze iets in beweging zetten en jullie mogen inspireren op jullie eigen pad.

Dit boek is geboren uit een persoonlijk proces. Er zit veel rauwheid in verweven en een opeenstapeling van conflicten. Zo voelde mijn leven vroeger ook aan. In de eerste fases dook ik terug in mijn eigen geschiedenis: de pijn, de kwetsuren, de fysieke en psychische

mishandelingen, het diepe gebrek aan respect dat ik als kind tot volwassen man jaren heb ervaren.

Die ervaringen hadden mij gebroken, alsof ik vastgetimmerd werd aan een schandpaal, veroordeeld om een leven te leiden in eenzaamheid en uitzichtloosheid. Maar ergens diep vanbinnen leefde een kracht die weigerde te sterven: de drang om te onderzoeken, te begrijpen en te ervaren wat echt helen is. Want uit wat gebroken is, kan iets nieuws ontstaan. Dat inzicht kreeg ik tijdens een reis naar Zuid-Afrika, in het oeroude Platbos-woud. Daar zag ik hoe uit de stammen van omgevallen bomen nieuwe bomen groeien. Die beelden raakten me diep, ze werden het symbool van mijn herstel én de voedingsbodem van mijn schrijven.

Tijdens het schrijfproces heb ik veel tranen gelaten. Gevoelens van boosheid, verdriet en onmacht kwamen opnieuw naar boven. Er waren momenten van stilstand, schrijfblokkades waarin het verleden me leek te overspoelen. Maar telkens opnieuw hielp het schrijven mij om verder te ademen, om betekenis te geven aan wat ooit ondragelijk leek.

Ik wil mijn mystieke leraar, therapeuten, docenten en medestudenten uit het diepst van mijn hart bedanken. Zonder hun aanwezigheid had ik dit pad niet kunnen bewandelen.

Ook wil ik Niel Soentjes, eigenaar van Volcabanstudio en graficus van dit boek, uit het hart danken.

Met kleur, diepte en kracht gaf hij het verhaal een visuele ziel. Zijn verbeelding bracht mijn woorden tot leven, zodat *De Verboden Prins* niet alleen gelezen, maar ook gezien en gevoeld kan worden.

Mijn dank gaat eveneens uit naar Dennis Godderie, die de website bouwde en zo een plek creëerde waar dit verhaal verder kan groeien en zijn lezers kan ontmoeten.

Daarnaast wil ik de workshops en individuele sessies van Auryn onder begeleiding van Annelies Van Dyck en Marc Willems vermelden, evenals de opleiding Woord bij Goedele Ghijsen. Daar werd mijn taal gescherpt, mijn stem verdiept en groeide het vertrouwen in mijn eigen creatiekracht.

Mijn dank gaat ook uit naar publicatieplatform SKRIBIS voor het vertrouwen in dit verhaal, en naar Nadine Van Meerhaeghe voor de zorgvuldige eindredactie en het respect waarmee mijn stem werd bewaakt.

Mijn hartsvrienden wil ik bijzonder bedanken. Voor hun geloof in mijn schrijfkunst, hun onvoorwaardelijke steun en de vele gesprekken waarin twijfel plaatsmaakte voor moed.

Sommigen lazen mee in vroege versies van het manuscript. Hun aanwezigheid gaf warmte aan deze reis en herinnert me eraan dat geen enkele schrijver werkelijk alleen schrijft.

Tot slot wil ik zeggen dat de combinatie van het leerproces tot auteur en het herschrijven mij enorm veel heeft gebracht. Het heeft deuren geopend naar mijn vele inzichten tot genezing.

De Verboden Prins is daardoor ook geschreven in vier lagen: het verhaal, de psychologie, de spiritualiteit en de mythologie. Samen vormen zij een weefsel van licht en schaduw, een reis naar binnen waar fictie en waarheid elkaar raken.

HOOFDSTUK — I —

ADEM BUITEN DE AARDE

DE OPDRACHT

WAT IK het liefste doe, is observeren. Waar anderen oppervlakkig voorbijgaan, blijf ik stilstaan, kijk ik langer, luister ik scherper. Mijn medestudenten noemen het dromen, maar ik weet dat het iets anders is: een manier om verder te zien. Mijn leermeester lijkt dat te begrijpen. Soms vang ik in zijn blik iets dat voelt als erkenning, vluchtig, maar echt genoeg om me te dragen.

Dan klinkt een voor een onze naam. De leermeester overhandigt elke student een map met de instructies voor het praktisch eindexamen. Alleen mijn naam blijft over. En voor mij? Niets! Hij blijft voor me staan, zijn blik is vreemd, alsof hij iets weet wat ik nog niet mag begrijpen.

‘Wacht hier even’, zegt hij kort.

Mijn medestudenten verlaten het klaslokaal, met hun mappen in hun handen geklemd, een enkeling werpt een nieuwsgierige blik over zijn schouder. Ook de leermeester vertrekt, sluit de deur en stilte vult de ruimte. De minuten kruipen voorbij. Dan keert hij terug, niet alleen, maar met Adissa, de oppergodin van de leermeesters. Haar aanwezigheid is zeldzaam, haar oordeel weegt zwaar. Als zij zich ergens mee bemoeit, betekent het dat er iets groters in beweging is gezet. Ik kijk naar hun lege handen. Geen instructies. Geen map. Eerst wordt er gezwegen, blikken uitgewisseld, dan komt haar stem.

‘We hebben een andere opdracht voor jou’, zegt Adissa kalm.

‘Een andere opdracht?’ Een rilling trekt door mijn lichaam.

‘Een taak die we niet aan iedereen kunnen toevertrouwen’, vervolgt ze. ‘We sturen je naar... Aarde.’

Mijn hart slaat over. ‘Aarde?’ De naam brandt op mijn tong. ‘Dat meent u niet!’

De leermeester knikt. ‘De stad waar je naartoe gaat heeft je hulp nodig. Zonder jou gaan ze hun ondergang tegemoet.’

‘De Aarde is onmogelijk!’ Ik schud mijn hoofd. ‘Een wereld vol misleiding. Hoe kan ik daar iets betekenen?’

Adissa's blik verzacht. ‘Juist daarom.’

Ik slik. ‘Moet ik door de vergeettunnel?’

De leermeester knikt opnieuw. Kort.

Mijn vingers krullen zich om de rand van mijn stoel.

‘Waarom ik?’ fluister ik. ‘Waarom geen ervaren leermeester van Aethraxis?’

De leermeester kijkt me recht aan. ‘Omdat jij muren kan breken die anderen niet eens kunnen zien. Jij hebt die gave, en dat is precies wat de Aarde nodig heeft.’

‘Je zal geboren worden in een koninklijke familie’, zegt Adissa. ‘Macht, kennis, invloed... ze liggen voor je klaar. Misschien zelfs de troon. Maar hoe je ze gebruikt, dat beslis jij. En jij alleen draagt de gevolgen.’

‘En hoe blijf ik met u in contact?’

Ze zwijgt even.

‘Dat kan niet’, zegt ze zacht. ‘Soms verschijn ik... maar nooit zoals je me kent. Alleen één ding verraadt me: een gouden juweel.’

Mijn gedachten flitsen terug naar de lessen. ‘Het juweel van harmonie en gezondheid?’

Adissa glimlacht teder. ‘Precies. We geven je een kompas, zonder instructies. Het zal je de weg wijzen... en je tegelijk confronteren met wat menselijk is: angst, pijn, verlangen. Het leidt je door een wereld waar macht regeert en liefde vergeten is. Begrijp je dat?’

Ik knik, maar mijn hoofd gonst.

Wat als ik faal? Wat als hun wereld mij opslokt? Wat als ik nooit meer terugvind wie ik ben?

Ik heb de woorden niet hardop uitgesproken, maar de leermeester kijkt me aan alsof ze tussen ons in hebben gehangen.

Hij zucht. 'Je krijgt extra gevoelige sensoren. Ze helpen je. Voordat je vertrekt, moet je langs de paalwoning in het gebergte', zegt hij.

Ze staan op en openen de deur. 'Nog één ding,' voegt Adissa toe, net voordat ze zich omdraait, 'op Aarde zullen ze je een naam geven. De naam *Vorhart*. Die naam zal je pad vormen, maar alleen jij kan de ware betekenis ervan ontrafelen.'

Ik frons. 'Wat moet ik ontrafelen?'

Adissa's blik wordt even zachter, maar ze schudt haar hoofd. 'De praktijk zal je de waarheid onthullen, niet onze woorden.' Ze aarzelt even en voegt er dan aan toe: 'De oude geschriften bevatten een sleutel. Zoek en je zal het begrijpen.'

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar ze heft haar hand. 'De tijd van uitleg en kennis geven is voorbij. Vanaf nu zal je door ervaring leren, door vallen en opstaan.'

De woorden blijven in me nagalmen terwijl de deur achter hen dichtvalt. *Vorhart*. Een naam met een lot dat ik nog niet ken, een betekenis die niet in lessen wordt onthuld, maar in de werkelijkheid zelf.

Dagenlang zwerf ik door de bergen, op weg naar de paalwoning. Sommige toppen reiken hoger dan tweeduizend meter. De verhalen over deze tocht blijken waar. Stille wisselt zich af met gierende windvlagen, terwijl mijn voeten houvast zoeken op de smalle bergpaden.

Ik weet niet wat ik daar zal aantreffen, maar het voelt alsof iets of iemand op me wacht. Uiteindelijk bereik ik een klein dal, met een meer omringd door bergen en weelderig groen. Het lijkt alsof hier ooit een krater insloeg, die zich vulde met water en uitgroeide tot een spiegelend meer. Op zo'n honderd meter van de oever steekt de paalwoning haar houten poten diep in het water. Niet precies in het midden, maar ver genoeg om onaards te lijken. Er heerst een diepe stilte. Wanneer ik over de steiger loop, hangt de geur van oud hout en kruiden in de lucht.

De deur staat open. Binnen zit een oude man aan een massieve tafel. Zijn vingers glijden traag door zijn lange baard. Het uiterste puntje rolt hij bedachtzaam tussen zijn vingertoppen. Hij zegt niets. Woorden zijn overbodig. Zijn ogen, diep en ondoorgrondelijk strippen me van alles wat ik dacht te weten.

Eerst schuift hij een boek naar me toe, de kaft zwaar verveerd. Zijn hand blijft er even op rusten, alsof hij een onzichtbaar gewicht voelt. Daarna legt hij een kompas neer. Het wijzertje trilt, weigert stil te vallen. Net als ik mijn hand uitsteek, buigt hij zich naar me toe en fluistert: ‘Schrijf niet met inkt, maar met je hart.’

Voorzichtig blader ik door het boek. ‘Allemaal lege pagina’s. Wat moet ik hiermee?’

Hij antwoordt niet. Alleen een glimlach.

Ik wil iets zeggen, maar mijn stem stukt. Zijn woorden malen door mijn hoofd en ik merk dat ik glimlachend knik, meer uit beleefdheid dan overtuiging. Met het boek en het kompas stevig in mijn handen stap ik de paalwoning uit.

Buiten voelt de tocht terug anders. De lucht is kouder, de wind zwaarder. Alsof iets in mij al in beweging is gezet.

Na mijn bezoek aan de paalwoning sta ik terug hier, aan de rand van de kliffen en wacht op degene die het antwoord misschien wel draagt. De wind trekt aan mijn kleren met handen vol met raadsels.

Adissa komt naar me toe. Haar houding is kalm, alsof dit voor haar niet meer is dan een routine.

‘Vreemd,’ zeg ik terwijl ik naar het boek kijk, ‘de bladzijden zijn leeg en het kompas is onleesbaar.’

Adissa ontwijkt mijn blik. ‘Het is tijd om te vertrekken’, zegt ze. ‘Het kompas en het boek zullen je tegemoetkomen op het juiste moment, maar alleen als jij stil genoeg bent om te luisteren.’

Ik blijf naar haar kijken, hopen op een uitleg die niet komt. Diep vanbinnen weet ik dat ze me niets meer zal vertellen. In stilte beginnen we te wandelen richting de afgrond van ons gebergte, waar de toegangspoorten naar de andere planeten zich bevinden. Alle andere studenten zijn al vertrokken. Bij de rand van de klif staan nog enkele leermeesters der ouderen. Hun ogen volgen me aandachtig terwijl ik over het smalle bruggetje loop dat stopt bij de ingangspoort. Het voelt alsof elke stap mijn band met deze wereld verder verbreekt.

‘Het ga je goed!’ roepen ze me toe. In afscheid nemen ben ik nooit goed geweest. Ik kijk nog één keer in hun richting en besef dat het een lange tijd zal duren voordat ik hen weer zal zien.

De gedachte zinkt in: *het hoort nu eenmaal zo te zijn.*

Voordat ik de tijd heb om mijn hoofd terug te draaien, voel ik de grond onder mijn voeten wegvallen. Ik word meegesleurd in een spiraalvormige stroomversnelling. Het boek en het kompas glippen uit mijn handen, blijven even zweven in de kolkende stroom en verdwijnen dan uit mijn zicht.

Mijn lichaam verliest vorm, mijn gedachten vervagen. Dan... stilte. Allesomvattend. Ik bevind me in een cocon gevuld met warm, troostend water. Het gevoel is vreemd. De diepe stilte wordt doorbroken door een verre, gedempte hartslag. Het ritme lijkt synchroon met iets dat in mij beweegt. Ik hang aan een grote buis die verdwijnt in de rand van de cocon. Een rode, sprankelende vloeistof stroomt erdoorheen, en telkens als ze mijn lichaam bereikt, voel ik een lichte tinteling. Het is alsof ik met iets groters verbonden ben. Mijn zintuigen voelen anders. De tintelingen kalmeren me; ze lijken op piepkleine diamantjes die door de cocon dansen. Ze sprankelen in het duister en brengen een moment van rust.

Hartslagen wiegen me door deze droomachtige leegte. Tot de rust plots breekt. Een bulderende stem, ver weg en hol, ramt door

de stilte. De sprankels die me eerder troostten, verstijven. Ze trekken zich terug, alsof ze weten wat komen gaat. Dan opent een bliksem-schicht het duister, met weerhaken zo scherp dat ze door me snijden.

Een nieuw gevoel, pijn. Fel. Rauw. Genadeloos. Het snijdt door mij. Ik voel me een prooidier, vastgehouden zonder uitweg. Misschien helpt het als ik tegen de wand stamp, of met mijn vuisten sla? Maar niets verandert.

Voor het eerst verlang ik terug naar Aethraxis. Dit... dit had ik niet verwacht.

Dan voel ik plots een warme gloed aan de buitenkant van de cocon, alsof iemand over de wand wrijft. De bliksemschichten kalmeren, als een storm die ineens gaat liggen. Het brengt me terug naar een staat van rust.

Toch keert de onrust telkens terug, altijd voorafgegaan door die bulderende stem. Het enige dat ik kan doen is me in een bolletje oprollen en wachten tot de sprankels weer met hun zachte tintelingen inwerken op mijn lichaam.

Hoelang duurt dit? Uren? Dagen? Niet alleen de stem brengt onrust. De buis aan mijn buik maakt een kloppende beweging, synchroon met de hartslag buiten mijn cocon. De periodes van onrust worden steeds langer, en mijn verlangen naar rust groeit met elke cyclus.

Ik denk aan de woorden van de leermeesters. Ze zeiden dat ik alles zou vergeten, maar ik weet nog steeds waar ik vandaan kom. En wat ik nu ervaar, vind ik allesbehalve prettig. Het enige dat ik kan doen, is me eraan overgeven.

De cocon schokt. Warm water glijdt langs mijn huid, trekt zich terug en lost op in het niets. Een ritmische kracht grijpt me. Trekt. Duwt. Verplettert bijna. Ik wil me verzetten, maar het heeft geen zin. Iets onomkeerbaars is begonnen.

H^{OO}FDSTU^K — II — DE STENEN BURCHT

*I*K STAP de houten steiger op en staar naar het gebergte. Zijn beeld blijft hangen in mijn gedachten, alsof hij daar, achter de heuwels, nog steeds voortstapt. Een vreemd gevoel bekruipt me, ik ben slechts toeschouwer.

Binnen neem ik plaats achter mijn massieve bureau. Ik neem een laatste slok thee. De warmte glijdt door mijn keel, toch trekt een rilling over mijn rug. Het boek dat Adissa me gaf, ligt verborgen in de lade. Jaren heb ik het genegeerd, bang voor de herinneringen die het losmaakt. Maar nu hij hier is geweest, kan ik er niet langer omheen.

Met moeite wrik ik de lade open. Daar ligt het: 'Ik ben goud waard', de kافت verweerd, de pagina's volgeschreven. Mijn duim glijdt over de rand, tilt die lichtjes op... en laat los. Na een paar keer aarzelend bladeren, sla ik de eerste pagina open. De sierlijke letters van Adissa weerspiegelen haar goddelijke aanwezigheid, het klinkt als een zachte melodie door mijn ziel. Het is een boek dat zichzelf neerschrijft. Een boek waarvan ik het geheim jarenlang heb moeten zoeken. Want het onleesbare leesbaar maken... dat is leren zien wat voor gewone ogen onzichtbaar blijft.

De letters lichten op en het verleden ademt opnieuw.

*DE STEM VAN DE OUDE MAN:
DE TORENKAMER*

Twee dagen na Kerst ligt het kasteel in ongekende stilte gehuld, alsof de stadstenen mee ademen met een nieuwe tijd die zich langzaam opent. Voor het eerst in jaren vierden de mensen zonder dreiging aan de horizon. Dit voorjaar doofde de oorlog die het land in zijn greep hield. De vrede is jong, broos, maar voelbaar. En juist in die broosheid groeit een honger, een drang om te herrijzen, sterker dan ooit tevoren, alsof uit de as van strijd een vuur moet ontwaken dat niemand meer kan doven.

Koning Alwardus nipt van zijn wijn, diep robijnrood, zijn lievelingssoort. De warmte van de haard hangt tussen de hoge boekenkasten. Tegenover hem, in de andere fauteuil, zit zijn vijftienjarige zoon, Acathyl. De jongen laat zijn vingers over de armleuning glijden.

‘Vader, als Lorestina bevalt... blijf ik dan de troonopvolger?’

Alwardus laat de vraag in de lucht hangen. Hij rolt de wijn over zijn tong, proeft en glimlacht traag.

‘Natuurlijk, mijn zoon. Maak je geen zorgen. En wie weet, misschien wordt het een dochter. Dan huwen we haar uit aan een bondgenoot, zoals het hoort.’

Acathyl trekt zijn wenkbrauwen samen.

‘Ze is niet mijn echte moeder, met deze geboorte krijgt dat kind misschien meer rechten dan ik.’

Alwardus’ blik blijft op zijn zoon rusten. De stilte tussen hen weegt.

‘Maak je geen zorgen, Acathyl’, zegt hij uiteindelijk. ‘Jij blijft de troonopvolger, ongeacht of het een zoon of dochter is.’

Op dat moment weerklinkt een dwingende klop op de deur. De zware houten panelen trillen ervan. Een wachter stormt binnen, buiten adem, ogen wijd.

‘Sire! De koningin... het is zover!’

Alwardus reageert niet meteen. Hij staart naar zijn glas, tikt er met een vinger tegen, alsof hij de echo van de woorden probeert te begrijpen. Dan dringt het tot hem door.

Met een ruk staat hij op. Het glas kantelt, wijn druipt als bloed over zijn mantel en op het tapijt.

‘Verdomme!...’ Hij grist een doek van de tafel en dept gehaast, maar de vlek trekt dieper in de vezels.

‘Sire, u moet nú naar haar toe!’ roept de wachter.

Acathyl rolt met zijn ogen. ‘Kom op, vader. Dat tapijt kan niemand iets schelen.’

Alwardus kijkt om zich heen, alsof hij plots niet meer weet waar hij is. Zijn blik schiet van muur tot muur, naar overal behalve naar de deur die hij moet nemen. Zijn handen trillen.

‘De torenkamer, Sire!’ snauwt de wachter. ‘Waar anders?’

De koning stapt de torenkamer binnen. De hofdames verstarren even, werpen hem een korte blik toe en gaan verder met hun werk. Lorestina ligt in het bed, haar ademhaling hortend en onregelmatig.

Alwardus’ blik glijdt door de kamer, van plafond naar haard en vloer, tot hij blijft hangen bij het lage, brede bed in het midden van de ruimte. Lorestina kronkelt op de lakens, haar ademhaling versnelt, een kreun ontsnapt aan haar lippen. Haar huid glanst van het zweet, haar vingers klauwen in de stof.

Naast het bed staat een eiken tafel. Doeken liggen slordig opgestapeld, kruiken gevuld met heet water dampen in de frisse torenkamer.

Het vuur in de haard is nog maar net aangemaakt. De geur van smeulend hout hangt zwaar in de kamer. De vlammen worstelen om grip te krijgen, af en toe schiet een vonk de schouw in, knetterend in de stilte.

Alwardus ijsbeert van de deur naar het bed, van het bed naar de tafel. Hij pakt een voorwerp van de tafel, legt het terug. Zijn handen rusteloos, zijn ademhaling onregelmatig. Dan leunt hij met zijn voorhoofd tegen de houten balk boven de haard en stampt tegen de stenen haardvoet. Een vonk spat op, flakkert op als een vuurvlieg in het donker en dooft uit.

‘Alwardus...’ Lorestina’s stem, zwak en kreunend, reikt naar hem. Ze wil zijn aandacht, zijn blik.

Maar hij blijft roerloos staan, verzonken in zijn eigen onrust.